RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 129.980 van 31 maart 2004
in de zaak A. 118.255/VII-26.077

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat E. VAN DE COTTE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Martelaarslaan 202

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 15 maart 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2002 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 25 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2004 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE COTTE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 8 januari 2000 en verklaarden zich op 11 januari 2000 vluchteling.

1.2. Op 2 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 februari 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvragen kennelijk ongegrond waren en bevestigde hij de beslissingen van de minister letterlijk als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

> "Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven: U verklaart Slovaaks staatsburger en van Roma origine te zijn. In 1995 werd uw zoon Milan door een kogel verwond nadat een dronken man op een groep Roma's schoot. De schutter werd opgepakt en veroordeeld tot twee jaar voorwaardelijk. Uw zoon werd na één week verzorging ontslagen uit het ziekenhuis, maar na twee maanden kreeg hij problemen met zijn nieren. Gedurende drie jaar diende hij intensief verzorgd te worden. In de

zomer van 1998 overleed hij. Uit vrees voor het leven van uw gezin is uw echtgenote, XXX (OV 4.886.828), met uw minderjarige zoon Roman in augustus 1999 naar België gevlucht. Om financiële redenen bent u pas in januari 2000 gevlucht. Op 8 januari 2000 bent u in België toegekomen. Op 11 januari 2000 heeft u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van uw internationaal paspoort. Na uw vertrek uit Slovakije is uw oudste zoon, XXX (OV 5.003.970), door de dader bedreigd. Hij is in augustus 2000 naar België gevlucht.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde problemen welke zijn aangebracht door uw echtgenote, XXX (OV 4.866.828). Aangezien voor het door haar ingediend dringend beroep omwille van het kennelijk ongegrond en bedrieglijk karakter van haar asielrelaas, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf is genomen, kan in uw hoofde evenmin een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, worden vastgesteld. Uw internationaal paspoort wijzigt deze conclusie niet. Het betreft louter persoonsgegevens die niet ter discussie staan.".

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven: U verklaart Slovaaks staatsburger en van Roma origine te zijn. In 1995 werd uw zoon Milan door een kogel verwond nadat een dronken man op een groep Roma's schoot. De schutter werd opgepakt en veroordeeld tot twee jaar voorwaardelijk. Deze lichte straf heeft volgens u te maken met de borgsom die hij heeft betaald, zijn advocaat, en zijn relaties bij de politie. Uw zoon werd na één week verzorging ontslagen uit het ziekenhuis, maar na twee maanden kreeg hij problemen met zijn nieren. Gedurende drie jaar diende hij intensief verzorgd te worden. In de zomer van 1998 overleed hij. U verklaart dat zijn dood het gevolg is van het schietincident in 1995. Na het overlijden van uw zoon begon de schutter bedreigingen te uiten. Zo heeft hij uw oudste zoon D. regelmatig bang gemaakt, en volgens mensen in het dorp zou hij gezegd hebben dat hij nog iemand zou doden. Uit vrees voor het leven van uw gezin bent u met uw minderjarige zoon Roman in augustus 1999 naar België gevlucht en bent hier toegekomen op 22 augustus 1999. Uw echtgenoot, XXX (OV 4.866.828) is in januari 2000, en uw oudste zoon D.(OV 5.003.970) in augustus 2000, naar België gevlucht. Op 24 augustus 1999 heeft u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van uw internationaal paspoort, de geboorteakte van uw zoon Milan, het paspoort van uw zoon Roman, het attest met betrekking tot de dialyse van uw zoon, bewijs van de ambulance-vervoer met betrekking uw zoon, de overlijdensakte van uw zoon en het vonnis met betrekking tot het incident in 1995.

Wat betreft de schietpartij van 1995 dient opgemerkt dat er duidelijk is opgetreden tegen de dader. Er zijn geen objectieve aanwijzingen dat de straf uitgesproken door de rechtbank beïnvloed zou zijn door het feit dat uw zoon Roma is en de dader niet. Uw verklaringen hieromtrent zijn enkel ingegeven door geruchten, vermoedens en feiten die er niets mee te maken hebben (zie Commissariaat-Generaal, p. 3). Bovendien is dit feit te lang geleden om nog een actuele vrees op te kunnen baseren. Wat betreft de recente bedreigingen aan het adres van uw gezin moet vooreerst worden opgemerkt dat deze uitgaan van één privé-persoon en dat u, zeker omwille van zijn strafblad, de mogelijkheid had om een klacht in te dienen. U hebt dit niet gedaan omwille van een vermoeden van gebrek aan bescherming. Deze vermoedens zijn andermaal niet gestaafd door objectieve feiten (zie Commissariaat-Generaal, p.5). Er dient ook opgemerkt dat omwille van het strikt lokaal karakter van de feiten - u verklaart immers geen andere problemen te hebben gekend dan deze met de dorpsbewoner - u binnenlandse vestigingsalternatieven had. De redenen waarom u verklaart dat dit niet mogelijk is, zijn van financiële aard en vallen dan ook buiten het toepassingsveld van de Geneefse Vluchtelingenconventie (zie Commissariaat-Generaal, p. 5). Tenslotte dient volgende duidelijke tegenstrijdigheid met betrekking tot de recente bedreigingen te worden aangehaald. U verklaart dat uw oudste zoon D.na het overlijden van uw zoon Roman regelmatig (misschien maandelijks) werd bedreigd door de dader, ook na uw vertrek (zie Commissariaat-Generaal, p. 4, 5). Uw zoon verklaart echter dat hij éénmaal bedreigd werd door deze persoon, net na het overlijden van uw zoon. Hij stelt dat hij nadien geen problemen meer heeft gekend omdat hij de dader niet meer heeft gezien

(zie Commissariaat-Generaal, zoon p. 5). Deze vaststelling ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg kan er in hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, worden vastgesteld. Uw documenten wijzigen deze conclusie niet. Uw internationaal paspoort, de geboorteakte van Milan en het paspoort van uw zoon Roman betreffen enkel persoonsgegevens maar deze staan niet ter discussie. Ook het attest met betrekking tot het ambulance-vervoer en de dialyse van uw zoon, de overlijdensakte van uw zoon en het vonnis met betrekking tot het incident in 1995, zijn niet van die aard het kennelijk ongegrond en bedrieglijk karakter van uw asielrelaas op te heffen. Ze betreffen immers allen feiten die niet ter discussie worden gesteld. Ook voor uw zoon, D.(OV 5.003.970), werd in het kader van zijn dringend beroep een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.".

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de verzoekende partijen de schending inroepen van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij het middel als volgt uiteenzetten:

"(...)

de betreden beslissing betreffende verzoeker louter en alleen verwijst naar de genomen beslissing in het dossier van zijn echtgenote en zonder enige motivering stelt dat aangezien een bevestigende beslissing werd genomen ten aanzien van zijn echtgenote, de asielaanvraag van verzoeker evenmin kan worden ingewilligd;

nergens enige verduidelijking wordt gegeven waarom dit het geval zou zijn, noch enige motivering waarom de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond zou zijn;

het louter verwijzen naar de bevestigende beslissing van verzoekster dan ook geenszins voldoet aan de vereisten zoals gesteld door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de bestreden beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is;

de stelling van het Commissariaat-generaal dat de gebeurtenis in 1995 niet meer actueel genoeg zou zijn om thans nog in te roepen, geen rekening houdt met het feit dat verzoekers nog steeds werden lastiggevallen door de dader en dit tot voor hun vertrek naar België;

het bovendien duidelijk is dat de dader van de schietpartij slechts minimaal gestraft werd omdat de zoon van verzoekers 'slechts' een Roma was. nu een straf van twee jaar voorwaardelijk moeilijk als normaal te beschouwen valt en alleszins buiten verhouding staat tot het aangebrachte letsel en de aard van het feit (moordaanslag);

de bestreden beslissing al evenmin kan gevolgd worden wanneer wordt vernield dat verzoekers de mogelijkheid hadden klacht in te dienen tegen de bedreigingen van de dader, doch dit nagelaten hebben zonder objectieve redenen;

het feit dat verzoekers ervan overtuigd waren dat hun klacht niet ernstig zou worden genomen, nu Roma's niet kunnen rekenen op politiesteun, reeds een voldoende aanwijzing op zich is van de ernst van de situatie in Slowakije;

de aangehaalde tegenstrijdigheid geenszins voldoende is om het asielrelaas van verzoekster gewoonweg als bedrieglijk te bestempelen;

de Commissaris-generaal dan ook naliet de effectieve vrees voor vervolging wegens de origine van verzoekers te onderzoeken en de toetsen aan de Vluchtelingenconventie;

de bestreden beslissingen op een gemotiveerde wijze dienen te worden genomen en dit als waarborg tegen willekeur en bewijs dat de middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;

de motivering van de Commissaris-generaal dan ook geenszins kan worden weerhouden en de bestreden beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is. zoals vereist in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.".

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kenden, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen; dat de verzoekende partijen dan ook geen belang hebben bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partijen de materiële motiveringsplicht geschonden achten, zij er niet in slagen aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvragen te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partijen niet aanvoeren, en bijgevolg evenmin aantonen, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissingen uitmaakt; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel; dat de verzoekende partijen het middel als volgt uiteenzetten:

"verzoekers enkel en alleen de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure hebben doorlopen en bovendien niet gehoord werden in dringend beroep; er dan ook nog geen onderzoek ten gronde werd gevoerd;

er dan ook nog niet kan geoordeeld worden over de grond van de zaak, hetgeen echter door de bestreden beslissing wel degelijk wordt gedaan;

de Commissaris-generaal dan ook geen afweging kan maken van de verklaringen en de belangen van verzoekers, nu er nog geen onderzoek ten gronde werd verricht;

mocht het Commissariaat-generaal dit wel hebben gedaan, het duidelijk zou worden dat er voldoende elementen voorhanden zijn die aantonen dat verzoekers wel degelijk in aanmerking komen om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.";

Overwegende dat de commissaris-generaal in het kader van het dringend beroep nagaat of een verder onderzoek van de asielaanvragen nodig is, rekening houdend met alle gegevens van de zaak; dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de commissaris-generaal niet op kennelijk onredelijke wijze de beslissingen van de minister van Binnenlandse zaken tot weigering van verblijf heeft bevestigd; dat de verzoekende partijen ten onrechte de commissaris-generaal een gebrek aan zorgvuldigheid verwijten; dat deze de bestreden beslissingen pas heeft uitgesproken na te hebben kennis genomen van het relaas van de verzoekende partijen en na dit verhaal nauwkeurig te hebben geanalyseerd; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. SCHWEIGER. **E. BREWAEYS.**